

Skupščina EBU, april 2006

Poročilo z vpogledom

Andrej Pohar

Skupščine so se udeležile skoraj vse evropske države (nekatero preko pooblaščenecov iz drugih držav), kar je bilo glede na zakulisne boje, ki so potekali v zadnjem času, tudi pričakovati. Že po uvodnem nagovoru se je pokazalo, da vlada med »vzhodom« in »zahodom« precejšen razdor, pri čemer sta oba pola precej nedefinirana, saj gre bolj za konflikt v zvezi s perspektivo razvoja EBU kot za morebitni prepad med razvitimi in manj razvitimi badmintonskimi nacijami. Predvsem pa je po mojem občutku v ozadju tudi spor med podpredsednikom in vodilno silo razvoja IBF, Punchom Gunalanom in predsednikom EBU, Tomom Bacherjem.

Gunalan namreč zagovarja hiter prehod k strogi profesionalizaciji in poudarja predvsem pomen marketinga, medtem ko bolj konservativni Bacher stremi k podobnim ciljem, vendar jih želi doseči na daljši rok, bolj previdno, predvsem pa z manj pretresi. Kljub temu, da so vsi govorniki na skupščini zagotavljali, da jim ne gre za osebne interese, je vendarle čutiti precej strahu pred spremembami v strukturi in vodstvu EBU, saj so spremembe v IBF prestrašile marsikoga, čeprav, po mojem osebnem mnenju, brez razloga. Občutek imam, da se Danci in ostali predstavniki vodstva EBU bojijo, da bi izgubili pomemben vpliv v EBU, kar naj bi povzročilo precejšnjo zmedo v delovanju, podobno kot se je to zgodilo v IBF s selitvijo sedeža v Malezijo. Zato se je ves čas poudarjalo, da EBU deluje precej bolje kot trenutno IBF, pri čemer je morda marsikdo precej hitro pozabil na to, da je EBU že od nekdaj zelo nefleksibilna organizacija, hkrati pa se je (delno) profesionalizirala šele v zadnjem času, zato gre boljše delovanje EBU v primerjavi z IBF pripisovati predvsem dejstvu, da ima IBF zaradi prestrukturiranja precejšnje težave (ki so bile tudi pričakovane), EBU pa ne deluje dosti bolje, kvečjemu stoji na mestu, oziroma se le počasi giblje naprej. Glede na to, da so Angleži podprli »vzhodno« stran, je mogoče, da si žele pridobiti, vsaj znotraj EBU, nekoliko vpliva, ki so ga izgubili s selitvijo sedeža IBF iz Anglije v Malezijo.

Že uvodna razprava je pokazala, da so nasprotja precejšnja in da so pravni toni nekaterih govornikov zgolj navidezni. Marsikdo se neupravičeno boji regionalizacije EBU in prehitrih sprememb, marsikoga pa je zmotilo tudi dejstvo, da se umazano perilo pere kar preko uradne strani EBU, ki vsekakor ni pravi medij za take razprave.

V ozadju evropskih nasprotovanj je prav gotovo tudi takoimenovani ruski problem. Po dolgoletnih sporih znotraj Ruske badmintonske zveze (RBF), predvsem zaradi nedemokratičnega vodstva predsednika Vladimirja Lifshitsa (ki je sicer bivši odlični igralec in »prijatelj« z vsemi, vendar ima na grbi tudi nekaj mednarodnih madežev, saj je bil kot podpredsednik EBU že odstavljen s položaja zaradi neuspešne organizacije WGP tekmovanja v Rusiji, za katerega so obljubili precej denarnega sklada, ki pa nastopajočim ni bil nikoli izplačan), je namreč skupini bivših odličnih tekmovalcev, na čelu z Antropovom (četrtfinalist v MD na OI 1996 s partnerjem Zuevom), uspelo izriniti Lifshitsa s položaja, tudi s tožbami na sodiščih. Večina trenutno najboljših ruskih igralcev se je zaradi nerešenega položaja odločila ustanoviti novo rusko zvezo, NBFR (National

Badminton Federation of Russia), pod vodstvom Sergeja Shakrayeva, priznanega ruskega pravnega strokovnjaka in politika, ki je sodeloval tudi v Jelcinovi vladi. Na žalost sta tako trenutno v Rusiji dve zvezi, pri čemer je bila stara zveza z dokončno sodno odločbo konec decembra 2005 izbrisana iz registra, s čimer je izgubila status pravne osebe in je bila zato likvidirana. Kljub vsemu pa deluje naprej in tega dejstva ni spregledalo Sodišče za arbitražo v športu (CAS v Švici), ki je januarja odločilo, da RBF ostaja članica IBF kot edina predstavnik ruskega badmintona v IBF. Odločitev je nekoliko presenetila vodstvo IBF, ki je v novi ruski zvezi videlo veliko priložnost tudi za »sovražni prevzem« EBU, zato je podprlo finančno močnega Shakrayeva in dovolilo tekmovalcem NBFR, da nastopajo na tekmovanjih, čeprav je bila uradna članica IBF še vedno zgolj RBF (Ruski olimpijski komite pa podpira zgolj NBFR). Prehitra vožnja po levi je bila za Gunalana (IBF) usodna, saj je januarska odločitev arbitražnega sodišča zaustavila proces zamenjave članstva. RBF tako ostaja članica IBF, NBFR pa je izgubila (zaradi zamude roka za oddajo pisnih predlogov) tudi možnost uvrstitve ruske problematike na zasedanje skupščine IBF, ki bo konec maja na Japonskem. V kolikor NBFR ne bo uspela z ustno pobudo na skupščini (z nekoliko pravne telovadbe ob razlagi določb poslovnika), bo RBF ostala članica IBF, NBFR pa še naprej ne bo mogla pošiljati svojih tekmovalcev na tekmovanja. Nastala situacija se je tako ponovno ustavila na mrtvi točki, s katere bo premik težaven, posledice pa že trpijo najboljši ruski badmintonisti (Rusija na EP nastopa z drugorazredno reprezentanco). Očitno je namreč, da Rusi niso sposobni na miren način rešiti tega (izključno notranjega) spora, njihovo obračanje na mednarodne institucije pa bo le težka prineslo sadove, vsaj ne v kratkem roku. Dosedanje hitenje, tudi s strani IBF, se je namreč izkazalo kot neproduktivno, celo škodljivo, saj je odločitev arbitražnega sodišča še dodatno zaostila nastale razmere. Nazadnje je podobna situacija (priznanje Tajvana, čemur je ostro nasprotovala Kitajska), celo razdelila IBF na dve konkurenčni si organizaciji, ki sta se pobotali in združili šele v začetku osemdesetih.

Seveda gre hitenje Gunalana razumeti tudi kot svojevrsten pritisk na EBU, saj je Shakrayev kandidiral za predsednika EBU, Rusi pa ne bi bili Rusi, če se ne bi takoj povezali z »vzhodnim blokom« in tako je za podpredsednika kandidiral Poljak, za finančni resor pa Bolgar. Vodstvo EBU se je takega vodstvenega preobrata prestrašilo in še naprej ponuja zgolj postopne, nedrastične spremembe, vendar s tem tudi počasnejšo rast proračuna, za katerega je nasprotni pol ponujal kar petkratno povečanje, staro vodstvo pa se bo še naprej zanašalo pretežno na financiranje IBF in manj na sponzorje. Ruski problem je vodstvo EBU elegantno obšlo, saj gre za člansko vprašanje, to pa je v izključni pristojnosti IBF. Glede na to, da so člani EBU lahko samo člani IBF, je vodstvo EBU Shakrayevo predsedniško kandidato razglasilo za nično, saj jo je vložila neobstoječa organizacija (NBFR). To je posledično povzročilo tudi odstop vseh protikandidatov za ostale funkcije, s čimer smo brez volitev potrdili staro vodstvo za nov dvoletni mandat. Kljub temu je bilo v zraku čutiti tone sprave, saj je NBFR ponudila pomoč v zvezi z njenim programom, Bacher pa se je zavzel za trdnejše sodelovanje z IBF in za čimhitrejšo profesionalizacijo EBU. Vsi se namreč zavedajo, da je potrebno ujeti korak z ostalimi olimpijskimi športi, če si badminton želi obdržati mesto na poletnih olimpijskih igrah.

V mojem nastopu za govorniškimi odrom sem poudaril nekaj problemov v zvezi z EBU Circuitom, zlasti mnenje Slovenije, da je potrebno na tem področju narediti korak naprej, zlasti glede večje fleksibilnosti tekmovanj in večjega denarnega sklada. Opozoril sem

tudi na dejstvo, da je nesprejemljivo, da zmagovalci končne lestvice 2004/2005 niso dobili izplačanih denarnih nagrad, saj EBU v ta namen ni uspelo pridobiti sponzorja, glede na to, da je zaključni račun za leto 2005 pokazal 160.000 EUR presežka. V tej luči sem tudi poudaril, da je potrebno čimveč tega denarja vrniti nazaj v Circuit, ne pa zaračunavati odjavne kazni tekmovalcem in s tem služiti dodatna sredstva. Odgovor direktorice za Circuit Delvaijeve je bil pričakovan. Vse skupaj se bo spremenilo že kmalu, vendar ne v prihodnji sezoni. Take obljube poslušamo že celo desetletje, spremembe pa so prepočasne. Bodo pa prav gotovo potrebne, saj tudi IBF planira spremeniti sistem tekmovanj, kar bo povzročilo dodaten pritisk na EBU. Kljub trenutno bolj slabim odnosom Slovenije z EBU (še vedno nas pozivajo k plačilu računa za neudeležbo na Helvetia Cupu 2005 – te teme nisem želel odpirati, saj s tem ne bi rešili problema), ki so posledica slabe komunikacije starega vodstva BZS z EBU, menim, da je mogoče v bodoče zgladiti nekaj nesporazumov, čeprav ne gre pričakovati tako toplih odnosov, kot jih je marsikateri član vodstva EBU želel pokazati med volilno kampanijo. Kljub vsemu je vodstvo EBU odprto za pobude in tudi pripravljeno pomagati. V zasebnem razgovoru z Delvaijevo sem ji tudi zagotovil, da bo Slovenija ponovno organizirala večje mednarodno tekmovanje, takoj ko se bo novo slovensko vodstvo dovolj stabilno organiziralo. Seveda bomo šele v prihodnje videli, koliko se na spodbudne besede lahko zanesemo in v kolikšni meri bo EBU ustrajala pri poravnavi »starih dolgov«.

V preostalem delu skupščinska razprava ni bila problematična, poskušal pa bom na kratko predstaviti teme, ki so za Slovenijo pomembne. EBU se je s statutarno spremembo preimenovala v Badminton Europe (kar bo lažje tržiti in kar je tudi želja IBF po unifikaciji imen celinskih organizacij). Grčija ponuja regionalni projekt treninga za mlade (do 19 let), ki ga finančno podpira tudi EBU in zato vabi tudi Slovenijo k udeležbi. Italijani so ponovno aktivni v Comeba (Mediterranska zveza), želijo si skorajšnje vključitve badmintona v program mediteranskih iger, kar je za Slovenijo gotovo zelo spodbudna novica, pri čemer si ne morem kaj, da ne bi ostal nekoliko skeptičen glede števila (vsebinsko praznih) sestankov, ki naj bi peljali v tej smeri. Italijani se pri tem zanašajo tudi na pritisk nacionalnih zvez na nacionalne olimpijske komiteje, pri čemer je vprašljivo, koliko lahko na tem področju naredi Slovenija. Obeta se tudi sprememba v zvezi z Evropskim prvenstvom do 17 let, ki naj bi ekipnemu delu dodal tudi posamičnega, vendar tudi tega ni pričakovati v kratkem, saj je nekaj držav izrazilo skrb nad obsežnostjo tekmovanja in nad dejstvom, da otroci pri tem izgubijo mnogo šolskih dni. Predstavniki organizacije EBYN (European Badminton Youth Network) so se predstavili s svojimi projekti, ki obljublajo predvsem izmenjavo mnenj in druženje mladih širom Evrope. Pri tem ne gre toliko za usmerjanje k vrhunskim rezultatom, temveč bolj za prijateljsko druženje in vzpostavljanje kontaktov. Ker so vse njihove storitve zastopnj in ker ponujajo tudi možnost zaslužka pri organizaciji lokalnih projektov, naj to služi kot poziv mladim (do 30. leta), da se včlanijo oziroma si vsaj ogledajo njihovo spletno stran www.ebyn.org, kjer bodo našli vse potrebne informacije. Priložnost za podiranje meja med mladimi širom Evrope in možnost navezovanja novih prijateljstev s pomočjo badmintona, tudi in predvsem rekreativnega.

Tole daljše poročilo naj zaključim z mnenjem, da se evropskemu in svetovnemu badmintonu bližajo spremembe, vendar te očitno ne bodo preveč drastične in zlasti ne prehitre. Obetam si tudi boljše sodelovanje med Slovenijo in Badminton Europe, od

katere lahko marsikaj tudi odnesemo, saj je naša skupna vizija predvsem razvoj in finančna okrepitev badmintona. Za konec naj kot zanimivost omenim dejstvo, da o skorajšnjem glasovanju o novem sistemu (do 21 točk) ni bilo izrečene niti besede. Evropa pač v starem demokratičnem duhu prepušča članicam, da se odločijo po svoje, vse pa kaže, da je znotraj IBF že sprejeto nekakšno tiho soglasje, da so spremembe potrebne in nujne in čeprav sistem morda ni povšeči vsem, ga bo treba potrditi, če hočemo ostati v olimpijskem programu.